

nes med 10,000 Kr., stigende til 13,000 Kr., finder jeg, at det ikke er for meget for en Mand, der staar i Spidsen for den største Forretning i Landet. Sammenlignes hans Stilling med tilsvarende Stillinger i private Forretninger, lønnes de med langt højere Gage end disse 13,000 Kr. Jeg ønsker, som sagt, ikke, at disse Embedsmænd skulle gaa ned i Løn. Man kunde fiksere Gennemsnittet af, hvad der i de 2 sidste Aar er udbetalt dem i Tantieme, og foreløbig lægge det til deres Lønning. Jeg tror, det vilde være til Fordel for dem. Disse Embedsmænd ere jo udsatte for en meget stærk Kritik, hver Gang de foretage sig et eller andet vigtigt Skridt, sige Folk ofte: Nu handle de saadan og saadan, for at deres Tantieme kan blive større. Og nægte de at gaa med til noget, sige Folk ogsaa, at det er, fordi det vil skade deres Tantieme. En saadan Form for Kritik er sikkert uheldig, det vilde være bedre for dem at være paa fast Løn. Det drejer sig her kun om et ret ringe Antal Personer, Generaldirektøren, Direktørerne og Embedsmændene af 1ste Lønningsklasse. Deres Lønning ønsker jeg altsaa at gøre uafhængig af Tantiemens Størrelse.

Det øvrige Personale kunde jeg tænke mig delt i 3 Grupper. Den første skulde omfatte 2den til 6te Lønningsklasse, i alt 384 Personer, hvis Lønning bevæger sig fra 5,100 ned til 2,100 Kr. Den anden Gruppe skulde omfatte 7de til 12te Lønningsklasse, 2,674 Personer med en Løn fra 2,600 til 1,482 Kr. Til den tredje Gruppe ønskede jeg henført 13de og 14de Lønningsklasse og endvidere en hel Del Personer i Banernes Tjeneste, der nu ingen Andel faa i Tantiemen, saadanne Funktionærer som Depotarbejdere, kvindelige Led- og Signalvogtere, med andre Ord sikkert 1,000 af de lavest lønnede Funktionærer, der have deres daglige Arbejde i Banernes Tjeneste. At de faa Del i Tantiemen, forekommer mig ret og billigt. Hver af dem i første Gruppe skulde have 2 Portioner, i anden Gruppe $1\frac{1}{2}$ Portion og de i tredje Gruppe $1\frac{1}{4}$ Portion. Naar man kender Personalets Tal, vil man let kunne finde ud, hvor mange Portioner Tantiemen skal deles i. Den første Gruppe vil faa 768 Portioner, den anden 2,658 Portioner og den tredje Gruppe 8,074, altsaa i alt 11,500 Portioner. Naar dette Tal divideres ind i det samlede Beløb, der skal udbetales i Tantieme, faar man den enkelte Portion.

Den Fordelingsmaade, jeg her har skitseret i korte Træk, forekommer mig

at have mange Fordele fremfor den nuværende. De laveste Lønninger ville efter den faa den højeste Procent, og efterhaanden som Lønnen stiger, vil Procenten blive faldende. En Telegraf- og en Banearbejder ville saaledes faa en Tantieme, der udgør omtrent 15 pCt. af deres Lønning; medens en Kontorchef, der sidder med den højeste Lønning, 5,100 Kr., kun vil faa et Tillæg af ca. 4 pCt. Jeg tror, at det er en langt mere retfærdig Fordelingsmaade end den nuværende. Meget af den Misfornøjelse, der nu er udbredt blandt Funktionærerne, vil da forsvinde.

Naar jeg har fremsat dette Forslag, er det, som sagt, fordi den højtærede Minister har sagt til os, der ønske en Ændring: Vær saa god, kom med jeres Forslag, lad os se, hvad I ville. Jeg har her foreløbig fremsat det i store Træk; inden tredje Behandling skal jeg fremsætte det i Detailler i Finansudvalget. Jeg vil da haabe, at vi kunne faa en Forhandling med Ministeren og komme til en bedre Ordning end den nuværende.

Det tredje Samraad angaar det ugentlige Fridøgn, et Spørgsmaal, der flere Gange har været fremme, men Ministeren har hver Gang slaaet det hen med, at det vilde blive alt for dyrt, det vilde koste 1 Million aarlig. Nu vil jeg sige til den højtærede Minister, at dette er i første Linie ikke et Pengespørgsmaal, men et Spørgsmaal om Menneskerettigheder. Banefunktionærerne have nu ikke mere end 26 Fridøgn om Aaret. Jeg hævder, at det er ethvert arbejdende Menneskes Ret at have et ugentligt Fridøgn, og naar den ærede Minister siger, at det vil koste 1 Million eller deromkring, svarer jeg, at dette Hensyn maa ikke stilles i første Linie, disse Folk have samme Ret til et ugentligt Fridøgn som alle andre arbejdende Mennesker i vort Land. Der er i Grunden noget inkonsekvent i, at Staten hvert Aar anvender store Midler paa at bygge Kirker og lønne Præster og samtidig gør det umuligt for sine egne Funktionærer at besøge Kirkerne. Jeg vil ikke hermed have sagt, at naar Funktionærerne fik et ugentligt Fridøgn, skulde de have den Pligt at gaa i Kirke og høre paa Præsterne, men jeg nævner det blot, fordi jeg finder det inkonsekvent af Staten at anvende uhyre Kapitaler paa Guds Ords Forkyndelse og saa hindre sine Funktionærer i at faa godt deraf. Hovedsagen er imidlertid, at enhver Mand og Kvinde bør have et ugentligt Fridøgn. Jeg vil derfor bede den højtærede Minister om